

i denne Henseende. Keiserens Reservationer have vi modtaget, de kunde ikke vises tilbage; men, naar paa samme Tid den russiske Keiser har erkendt Principet af den danske Stats Integritet for permanent, og desuagtet reserveret de gottorppe Prindsers Arveret til en vis Deel af det danske Monarchie, saa maa der enten erkendes at ligge en Modsigelse deri, eller ogsaa maa Reservationen ikke være meent saaledes, som den er udtrykt. Jeg henholder mig til den høitærede Premierministers Utringer igaar, at det, som den russiske Keiser maa antages at tilsigte ved disse Reservationer, er, at sikkre sit Cabinet engang i Tiden en vægtig Stemme, dersom det skulde komme til Bestemmelse af en ny Thronfølger ved den designerede Stammes Afgang. De gottorppe Fordringer betragter jeg derfor i og for sig ikke for saa meget vigtige, men det er vist, at der er en Ulighed derved tilstede, idet der er reserveret paa den ene Side og ikke paa den anden, men dette Forhold kan uden Tvivl ordnes i en følgende Tid paa en for os tilfredsstillende Maade. Der er gyldige Grunde, hvorpaa man kan støtte den Paa-stand, at de gottorppe Prindsers Arveret til det holsteenske Hertugdømme er egentlig aldeles ugyldig (Hør! Hør!). Disse Grunde ere først i den nyere Tid blevne gjentagne Gange paa-beraabt, men de ere endnu ikke egentlig blevne begrundede paa en saa afgjørende Maade, at de kunde gjøres gjældende ved denne Leilighed. Saaledes som Sagerne nu staae, vil man ikke forlange, at den russiske Regjering skulde indlade sig derpaa, men senere, naar Beviset er blevet fuldstændigen gennemført, vil man dog maaffee kunne opnaae, at dets Vægt virkelig erkendes fra den modsatte Side. Naar man altsaa nu vil sige, at Anerkjendelsen af den danske Stats Integritet er opnaaet ved Opoffrelse af Kongelovens Arvesølge, saa skal jeg egentlig ikke have Noget derimod at sige. Det er saa. Men denne Opoffrelse har man visse-lik ikke med den bedste Ret betragtet som noget saa overmaade Stort. Jeg troer ikke, at man kan ansee denne Opoffrelse for at være af saa stor Betydning. Betragte vi den agnatist-cognatistiske Arvesølge, som Kongeloven bestemmer, og sammenligne den med den reent agnatistiske, der i Frem-

tiden skal være gjældende, saa er vistnok det Fortrin, man kan tilkjende den Første fremfor den Sidste, at den agnatistiske Arvesølge ikke plejer at være saalænge, som den agnatist-cognatistiske, idet det sædvanligvis varer noget længere, inden de cognatistiske Arvinger uddøe; men det er ogsaa Alt; de cognatistiske Arvinger kunne ligesaa godt uddøe, som de agnatistiske (Munterhed), og man er altsaa udsat for det Selsomme i begge Tilfælde. Man har ogsaa meent, at ved at ophæve Kongelovens Arvesølge, vilde man løse det Vaand, som sammenknytter den større Deel af Monarchiets Lande. Man har end-ogsaa villet gjøre dette gjældende med Hensyn til Forbindelsen mellem Danmark og Slesvig; man har sagt, at derved vilde det Vaand, som sammenknytter Danmark til Slesvig, være løst. Jeg maa tilstaae, at dette Argument har i høj Grad forundret mig, naar det er fremført saaledes, at man skulde troe, at de Mænd, som sagde det, virkelig troede, at det var kun en Personalunion, som hidtil fandt Sted mellem Danmark og Slesvig, da det dog er notorisk, at i Aaret 1721 blev den gamle danske Provinds Slesvig igjen incorporeret i den danske Krone. Det var altsaa en Realunion, som blev oprettet. Det Vaand, hvormed Slesvig sammenbindes med Danmark, er ikke saa løst et Vaand, at det kan løses ved en Fyrstes Død; det er et Vaand, som aldrig kan sønder-rives. Dersom det virkelig skulde være at befrygte, at det Vaand, som sammenholder de enkelte Dele af Monarchiet, vilde løses ved Ophævelsen af Kongelovens Arvesølge, saa vilde det atter kunne knyttes paa anden Maade. Det er sandsynligt, at man, idet man ophæver denne Arvesølge, vil ved en Statsact reservere den retmæssige Bestdder af den danske Krone ifølge den nye Arvelov alle de Besiddelser og Adkomster, som maatte tilkomme det nu regjerende Kongelige Arvehus. Der er et af disse Lande, med Hensyn til hvilket det maaffee kunde være nødvendigt at gjøre dette. Det er nemlig det Pinnebergske og Grevsskabet Ranzau, der som et Allodialgods, dersom ingen nærmere Bestemmelser gives, skulde synes i ethvert Tilfælde at maatte gaae i Arv efter den cognatistiske Arvesølge. Men allerede i Europas Anerkjendelse af det danske